

[Schmidt.]

Der gives vel forskellige Muligheder derfor, men det vil være umuligt at skyde Opgaven fra sig.

Hvad angaar Paastanden om fælles Optraeden af Kommunismen og mit Parti, er den lige saa uforstaaelig for mig, som jeg maa kalde den meningsløs og uhørt. At jeg afviser Kommunismen som en samfundsødelæggende Bestræbelse, kunde man vel vide; naar Statsministeren giver det Udseende af, at det er anderledes, maa jeg antage, at det sker i den bevidste Hensigt at gøre mig mistænkelig, uden at man kan anføre noget Bevis derfor — det skulde da være det, at man har anvist mig Plads her i Tinget ved Siden af Kommunisterne.

Hvad angaar de udenrigspolitiske Forhold mellem Danmark og Tyskland, har jeg før fremhævet, at vi ønskede et godt Forhold, og jeg har ved Lejlighed ogsaa sagt, at vi ønskede det ikke blot over for Danmark, men over for hele Norden. Nu er der i den senere Tid blevet prøvet paa at kalde paa nordisk Samarbejde som en Slags Sikkerhed mod Tyskland. Gud ske Lov hørtes der ogsaa Røster, baade herfra og fra Norge, at man ikke ønskede et Modsætningsforhold til Tyskland. Jeg sætter Pris paa i en saadan Situation at erklære, at et nordisk Samarbejde i mine Øjne er saa naturligt, at det paa ingen Maade kan forurolige mig og ganske vist heller ikke det tyske Folk. Leger man med den Tanke, at dette Samarbejde kunde være nødvendigt for at værges sig mod Tyskland, kan det tyske Folk, der slet ikke tænker paa et Angreb paa Norden, tage det med Sindsro, idet vi dog maa beklage, at en saadan Tendens kan anses for nødvendig. Har man derimod i denne Forbindelse slaaet til Lyd for, at et effektivt fælles Forsvar maatte bringes i Gang, saa kan jeg godt se noget positivt i det. Det vil ikke faa Anvendelse over for Tyskland; men det er ikke uden Interesse for Tyskland at høre, at Norden vil holde paa sin Selvstændighed og Uafhængighed til alle Sider. Det forstaar vi, og det kan vi godt ønske. Hvad der fra tysk Side er blevet sagt om Grænsen, ogsaa hvad jeg har sagt om Grænsen, staar rigtignok i Modsætning til det danske Folks Ønsker eller i det mindste til de Meninger, der er blevet fremsat. Det ønsker jeg ikke at skjule over. Men jeg vil gerne sige, at jeg er af den Overbevisning, at Tiden og den videre Udvikling vil gøre sit til, at disse modstridende Anskuelser kan nærme sig hinanden, især naar i denne Forbindelse alle de udenrigspolitiske og økonomiske Forhold ordnes. Aldrig er der

fra vor Side ytret Ønske om at afgøre den Sag med Vaaben; ofte nok er denne Tanke blevet afvist.

Hvad der ellers er blevet sagt med Adresse til mig, af de ærede Medlemmer Hr. P. Mortensen, Hr. Chr. Ernst Christensen og sidst af det ærede Medlem Hr. A. Svensson, agter jeg ikke at befatte mig med i Enkelt-heder. En Ting vil jeg dog tage Stilling til, som gik igen i de forskellige Udtalelser, nemlig den, at Nationalsocialismen ikke maatte faa Lov til uhindret at brede sig over Nordslesvig og maaske over hele Danmark, og at man fra tysk Side var slaaet ind paa en Vej, der knyttede det kulturelle og det politiske Arbejde sammen paa en Maade, der ikke kunde taales. Jeg vil meget bestemt gøre det danske Folk opmærksom paa, at den tyske Nationalsocialisme har en Dobbeltside, en, der vil omforme det tyske Stats-samfund og give det et nyt Grundlag, og en anden Side, der har et Ærinde til hele det tyske Folk, ogsaa ud over Grænserne, og som vil en Fornydelse af Folkeviljen, en Vækkelse af en stærk Fællesbevidsthed. Det første er et indre tysk Anliggende, som Danmark selvfølgelig ikke har noget med at gøre. Det sidste kan man ikke hindre, og vil man det alligevel, vil det være noget alvorligt, der virkelig kunde true det dansk-tyske Forhold.

Man kan derfor heller ikke hindre, at tyske Lærere i Nordslesvig lader sig paa-virke af denne nationale Vækkelse og Rejsning. Hvad man derimod kan forlange, er, som jeg allerede i min første Tale sagde, at Nationalsocialismen ikke retter sig mod den danske Stat. Jeg paastod, at der ingen Fare var i den Retning, og jeg har ikke hørt Bevis for, at det omvendte var Tilfældet. Man skulde tage det med mere Sindsro og ikke se Overgreb i alt, hvad der kommer frem fra Nationalsocialistisk Side. Man er alt for ivrig efter at sætte Nationalsocialismen paa Anklagebænken og søger ligefrem Beviser for at kunne gøre det. Særlig har man fremdraget et Dokument fra Sønderborg, der har den Tendens at knytte de nationale Arbejdsomraader fastere sammen. I dette Dokument fandtes en Vending, der gik ud paa, at kulturelt og politisk Arbejde ikke nøje kunde, ej heller burde skilles fra hinanden. Det opfattedes altsaa som Bevis for, at det kulturelle Arbejde for os idelig tjente politiske Formaal. Naar man saa fortolker det politiske Formaal som rettet mod den danske Stat, saa synes man jo berettiget til at hindre det kulturelle Arbejde.

Hertil vil jeg bemærke, at de Vendinger,